

In Memoriam Ch. E. Veltman

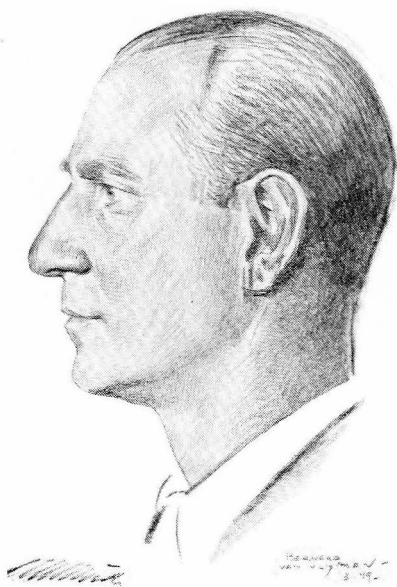
Waarschijnlijk zullen er niet veel hedendaagse golfers zijn die 'Sam', zoals de algemeen gebezigde verbastering van Charles luidde, goed gekend hebben. Daarom is het zeker nodig hier in de eerste plaats de bergen werk te memoreren die Sam in het belang van de Nederlandse golfsport heeft verzet.

Van 1949 tot eind 1961 was hij honorair secretaris-penningmeester van het Nederlands Golf Comité. Met het secretariatswerk werd hij bijgestaan door 'Haantje'. Het koppel Veltman-de Haan heeft, toen in die na-oorlogse dagen de internationale betrekkingen weer op gang kwamen, achter de schermen het vele werk gedaan voor het aanknopen en ontwikkelen van die betrekkingen.

Zeer terecht heeft Willem Snouck Hurgronje bij zijn ambtsaanvaarding het vele goede werk en de bescheidenheid waarmee dat werk werd verricht, hogelijk geprezen. Het was dan ook niet meer dan vanzelfsprekend dat Sam in die vergadering tot erelid van het Nederlands Golf Comité werd benoemd.

Als mens was Sam voor ieder die hem kende waarschijnlijk het best gekenschetst met de kwalificatie 'een hart van goud'. Altijd stond hij klaar voor een ieder die een beroep op hem deed. Niets was hem ooit te veel als er geholpen moest worden en als vriend, partner of tegenstander was hij de personificatie van de 'fair player' en op de 19e hole kruidde Sam zijn exuberante conversatie met een eindeloze stroom van grappen en Amsterdamse gein. Dat was zo vele jaren lang.

Het nationale golfspel heeft hij, althans voor de oudere generatie, verrijkt met een bekend fenomeen: 'de Veltman'. Deze

slag kenmerkte zich door in de nabijheid van de green een zorgvuldige stand in te nemen, teneinde een succesvolle chip te gaan uitvoeren. Na lange en voor sommigen noodzakelijke voorbereidingen volgde daarop een slag(poging) die de bal slechts enkele centimeters en maximaal een decimeter voortbewoog.

Het laatste decennium is voor hem lang niet makkelijk geweest. De toewijding en zorg waarmee hij zijn zieke vrouw Paula omringde, betekende tevens dat hij steeds minder tijd had voor zijn vriendenkring en het golfspel dat hij zo liefhad. Na de dood van Paula kwijnde hij weg. De eenzaamheid was hem soms te zwaar.

Wij, zijn goede oude vrienden, bewaren aan hem een herinnering van sprankelende, meelevende menselijkheid. Wederom is een van de markantste figuren van het Nederlandse golf ons ontvallen.

T.F.H.